Karikatür

İstanbulda kış!..

— Şu İstanbul kız gibi şehirdir..
— Evet, hele böyle podralandığı zaman !

Dünya Karikatürleri

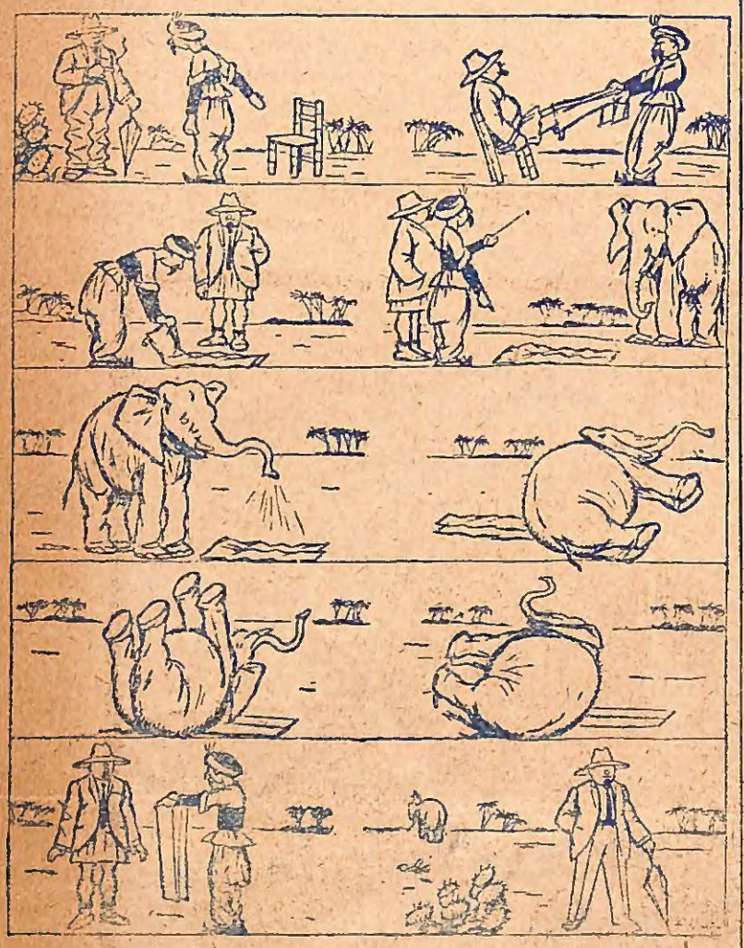

Yazısız Hikâye:

Terzi — Karnımız mütemadiyen şişiyor!.
Müşteri — Şişmesin mi? İspanyollara mühimmatı harbi-harbiye satmıya başladım.

(Fransız Karikatürü)

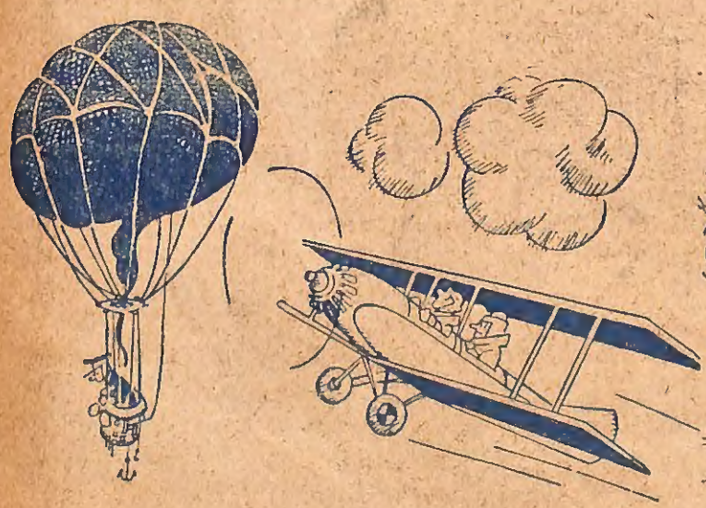

1950 SENESİNDE:

— Yahu!.. Bu ne acayıp şey..
— Dedem zamanından kalma bir şey... Galiba balon!..

(Fransız Karikatürü)

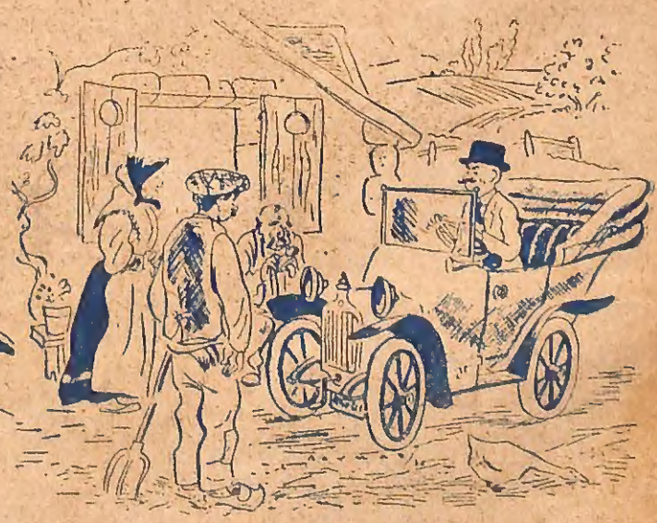

KÖYE AVDET

Muhtar — Bir otomobil almam icap etti, çok para istediler, ben de geçen senenin modelini aldım!..

(Fransız Karikatürü)

No. 57 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 30 İKİNCİ KÂNUN 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLER ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

Hatayın idaresi Cemiyeti akvama bırakılıyor.

Dadı — Acaba susacak mı?!..

HAMALLARIN CEZASI

Sulh sever müşterisine yolda akla gelmez eza ve cefalar edip onu kızdıramıyacağını aklı kesince, verdiği parayı denize savuran ve «ben böyle kavgasız alış verişin içine tüküreyim» diye bağıran kayıkçının hikâyesini herkes bilir.

Çok yakın zamanlara kadar İstanbula girip çıkan her yolcunun başından, aşağı yukarı bu hikâyedeki sulhperver yolcunun hikâyesine benzer bir hamal macerası geçerdi.

Meselâ Muş ovasını, Dersim dağını selâmetle geçen bir yolcu, Haydarpaşa istasyonunda onların nalçalı kunduralarını şakırdatarak vagonlara hücumunu görünce, ispazmoza tutulmuş gibi gayri ihtiyarî titremiye başlardı.

Yükünüz meselâ bir çanta ile bir sepetten ibaret de kendiniz taşımak isterseniz onlar buna razı olmazlar, dağda adam soyar gibi zorla elinizden çekip alırlardı. Eğer hürmetlice bir yükle başka bir memleketten göç ediyorsanız, felâket daha büyüktü. Kaç para istediklerini sorduğunuz zaman, anlamadığınız bir dil ile harlar, hırlar gibi sesler çıkarırlar; «Ne bile ben. Siz bilirsiz» gibi bir şey söylerlerdi. Siz bu «siz bilirsiniz» in ne demek olduğunu tecrübenizle bilmiş ve öğrenmiş bir insan olur da mutlaka pazarlık için ayak direrseniz, onlar hatırınız için bunu da yaparlardı. Fakat bu pazarlığın Fransız dostlarımızın 1921 de yaptıkları Sancak pazarlık ve mukavelesinden hiç farkı yoktu. Denkleriniz vapura veya sandala yerleştikten sonra idi ki asıl pazarlık başlardı. Etrafınızda bakan halka maskara olmamak, mesut bir gününüzde dayak yememek yahut adam öldürüp hapise gitmemek için nekadar uysallık ve cömertlik gösterseniz nafile idi. Onlar, dağda etrafınızı almış bir eşkiya yahut kurt sürüsü gibi pos bıyıklarının altından fok balığı biçiminde sivri ve keskin dişlerini çıkarmış kurt, tilki seslerile harlayıp hırlarlar ve ne verseniz beğenmiyerek sizi bayıltmıya, yahut insan halinden çıkartıp bağırtıncıyakadar daha, daha diye sıkıştırırlardı. Hele kadın yahut ihtiyarsanız büsbütün yanmış demektiniz.

Polis, sinemada haydut filmi seyreder gibi uzaktan halinize bakar ve yanınıza yanaşmak için mutlaka bir yerinizin kırılmasını beklerdi.

Onların, insan aldatmak için en yaman diplomatlara parmak ısırtacak usulleri vardı. Meselâ vapurdaki sepetinizi eline alan biri, iskelede onu bir başkasına geçirir. On beş adım sonra bir üçüncüsüne devreder ve harbi umuminin zincirleme ticaretinde olduğu gibi, sepet elden ele geçtikçe hamaliyesi kabarırdı.

Üç dört sene evvel Anadoludan İstanbula evini taşıyan ahbabımın hali elân gözümün önündedir. Adamcağız, bildiğimiz bastonlardan biraz daha kalın altı perde korneşini bir araya bağlamıştı. Hamallar korneşlerin ipini söküp atmışlar, altı korneşten altı parça eşya meydana getirerek her biri bir tanesini omuzuna almıştı. Arkadaşın, tüfekle yürüme talimi yapar gibi ard arda dizilen bu altı hamalı kenarda duran bir polise göstererek, söylediği şu sözleri aynen hatırlarım:

«Birader efendi, Allah rizası için bak

Bekçi — Şu şehir plânı mıdır nedir bir yapılsa..
— Sana ne be ulan..
— Bana ne olur mu, geceleri karanlıkta çıkmaz sokakları dolaşa dolaşa asıl bizim mahalleyi kaybediyorum!..

şuna... Meraklanma... Sana müdahele teklif etmek için söylemiyorum... Bir kaç dakika sonra bu semtte dehşetli bir kavga çıkacak, ben bunlardan bini öldüreceğim yahut da onlar beni öldürecekler... Mahkemede şahadete gittiğin zaman Allah rızası için bu manzarayı anlatmanı sana rica içindir ki dikkatle bakmanı istiyorum.»

* * *

İstanbulu bir yandan bir seyyah şehri haline getirmiye çalışırken bir yandan rıhtımımıza ayak basmak gafletinde bulunanlara bu insanları musallat ederek dosta düşmana rezil oluyorduk.

Şükranla söyliyelim ki, birkaç senedenberi bu hamal derdi hafifler gibi olmuştur. Hele son zamanlarda yolcu salonu hamalları için konan usul, işin rengini büsbütün değiştirdi.

Şimdi artık hamallar eskisi gibi vapur yolcularına saldıramıyorlar. Eşyayı salona taşıdıktan sonra bir köşeye çekiliyorlar, yeni usul üzere yapılan kırtasî muamelenin neticesini bekliyorlar. Bir memur yükün enine, boyuna, cinsine, ağırlığına göre bir tahmin yapıyor, defterlere kayıtlar düşülüp, fişler kesiliyor, yolcu hamaliyeyi bilmem nereye yatırıyor, orası da bilmem ne nevi muamelelerden sonra hamalın ücretini teslim ediyor.

Zavallı hamallar fıkranın başında bahsi geçen kayıkçı gibi paradan ziyade bu alış verişteki kavga imkânsızlığına vanıyorlar, başlarına balta olup deliye çeviremedikleri yolculara - efendisinin kafesteki kıymetli kanaryasına karşıdan korka korka çene titreten kediler gibi uzaktan bakıyorlar.

Hele bazılarının iktidar mevkiinden yuvarlanmış bir fırkanın âzaları gibi mazlûm bir boyun büküşle lûtuf ve bahşiş beklemeleri pek yürek yakıcı şey. doğrusu!.

Hamal ile müşteri arasına giren kalem memuru, defterleri, fişleri ve türlü kırtasi muameleleri ile - hamalın vaktile müşteriye ettiklerini fitil fitil burnundan getirecek bir cezayı amele benzer.

Ne yapalım dünya etme bulma dünyasıdır.

KARİKATÜR

Bekleyen — Yahu ne biçim tramvay böyle... Hiç (Kurtuluş) yok mu?..
Vatman — Yakında olacak!..

Acıklı piyes

Piyes berbattı. Sözüm meclis harici, komedi olarak kaleme alınmıştı. Jön Prömiye dişi ağrıyan bir adam gibi homurdanıyor, genç kız rolüne çıkmış kadın, ciyak ciyak feryat ediyordu. Espriler soğuk, jestler, mimikler içler acısı idi.

Seyircilerden biri yanında oturan yaşlıca adamın içini çeke çeke derin derin ağladığını farkedince, dayanamadı sordu:

— Bayım, ne demiye ağlıyorsun, piyes acıklı değil ki, komedi.

— Biliyorum evlât, piyes komedi ama, böyle bir komediyi 37 kuruşa seyretmek acıklı.

Kazanç menbaı

Trende ayni kompartimana düştüler. Lâf lâfı açtı. Zayıf adam sordu.

— Nerelisiniz?

Şişman adam cevap verdi:

— Gümüşhaneliyim.

— Gümüşhanenin yerlisi misiniz?

— Evet, orada büyük meyva bahçelerim var, Yaş meyva ticaretile uğraşıyorum.

— Bari kâr bırakıyor mu meyvacılık?

— Tabii servetimi elmaya medyunum diyebilirim.

— İnanırım azizim, benim meyva bahçelerim yok ama ben de servetimi armutlara medyunum.

Köşe penceremden:

Yazı mı, Tura mı?

Geçen gün hem ziyaret, hem ticaret kabilinden Cerrahpaşa hastanesine doğrulmuştum. Ziyaret dediğimin sebebi, bir kömür çarpması yüzünden rahatsız olan tarihçi dostum Mükrimin Halili görmek, ticaret deyişimden maksat da sakalı şerif hakkındaki derin malûmatından istifade etmekti. Kocamustafapaşaya otobüs işlediğini unutmuşum, tramvayla Aksaraya indim. Başın derdini ayak çeker derler, meğer ne kadar doğru imiş! Valde caminin önüne iner inmez dalgınlığımın neye mal olacağını anladım ama iş işten geçmişti. Çaresiz, yokuşa saptım.

Ertesi günkü fıkramın mevzuunu tasarlıyarak, dalgın dalgın gidiyordum ki yolun sol dönemecinde bir harap çeşme gördüm. Çeşme, tabiatile, İstanbulun bütün muslukları gibi kurumuştu. Bu itibarla dikkate şayan bir ciheti yoktu. Ancak çeşmenin üstünde, siz kireç deyiniz, ben çamur diyeyim, acayip bir nesne ile sıvanmış bir yer vardı. Yaklaştım, müverrih gözü ile tetkik ettim: Neden sonra anladım ki, bu sıvanın altında geçmiş zamanlara ait bir vesika saklıdır, besbelli bir tuğra olacak!

Tuğra dedim de hatırıma geldi: Bu mesele, bizim tarihte, büyük bir ehemmiyeti haizdir. Hüdavendigâr lâkabile maruf Murat, Bursada, kendi namına izafe ederek vücude getirmek istediği cami için harç hazırlarken «Hicrî 756» bir rivayete göre Trabzon Tekfurunun elçisi [1], bir iddiaya nazaran da Bizans İmparatorunun kapı kethüdası [2] huzura gelmiş, Murat, müslümanca bir gayrette bulunurken, ansızın karşısına çıkan bu iseviye hayretle bakarak:

— Bre zındık, ne istersin?

Demiş. Elçi veya kethüda:

— Metbuumun sizden bir matlebi vardır, maliyece büyük bir muzayaka içinde imiş, bu sene vereceği haracın gelecek seneye tehirini rica ediyor!

Cevabını verince, Murat kaşlarını çatmış:

— Metbuuna mukabelemizi yaz: Borç borçtur, alacak da alacak... Borç söz verildiği gün ödenmeli, alacak da zamanında alınmalı...

Elçibu cevabı yazdıktan sonra sormuş:

— Fermanın altını imzalar mısınız?

Murat, kendine uzatılan varakanın imza yerine balçıklı beş parmağını basmış:

— Al, götür, o bu eli tanır!

İşte tuğra o zamandan kalmıştır. Ne garip değil mi? Bir zamanlar çamurdan tuğra çıkarmış, şimdi ise tuğradan balçık çıkıyor...

M. Turhan Tan

Aslına mutabıktır

[1] Peçevî tarihi, cilt 3, sayfa 148.

[2] Solakzade tarihi, cilt 1, sayfa 109.

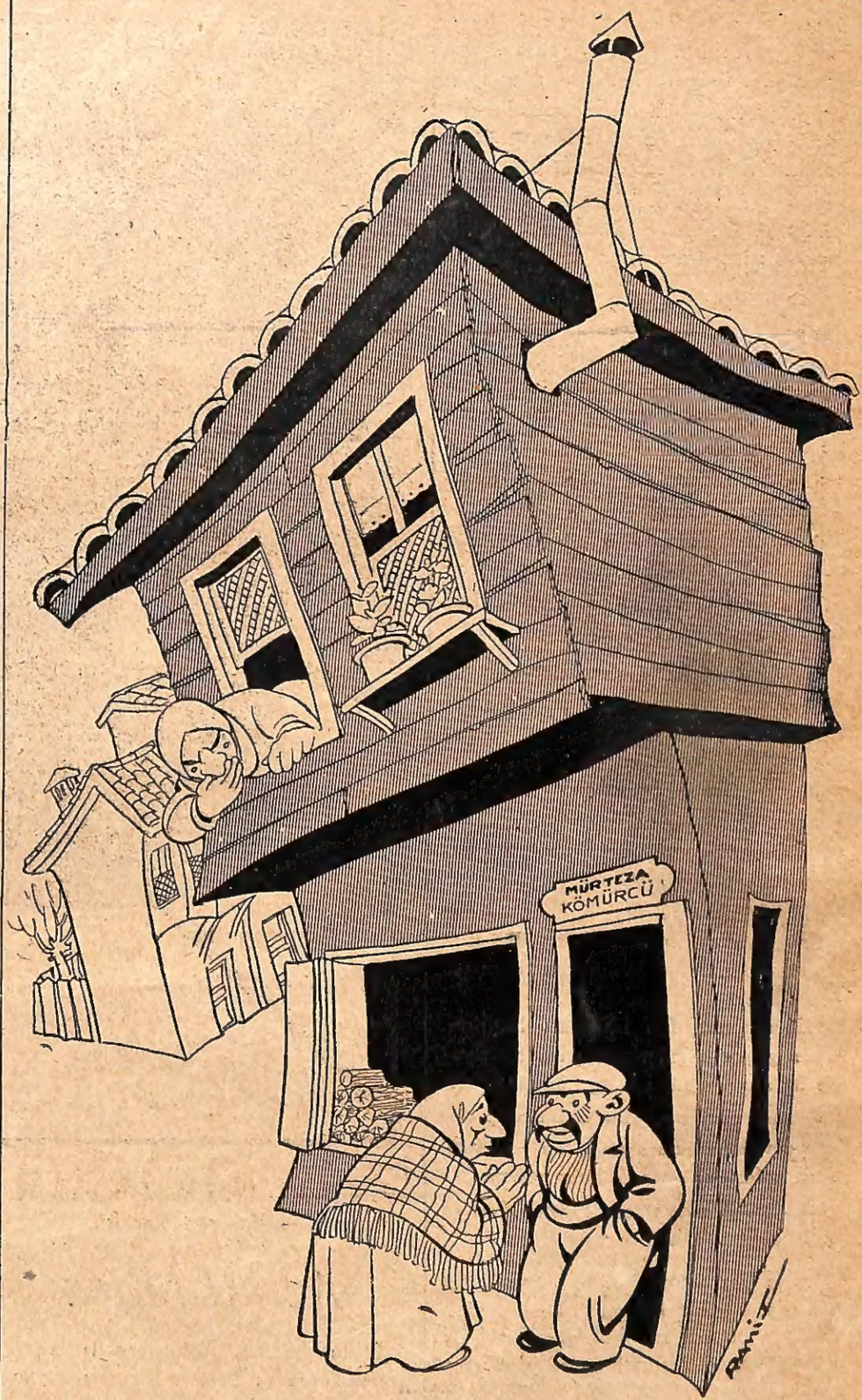

— Murteza efendi, böyle kışlarda kömürcüler iki katlı kadayıf yaparlarmış, öyle mi?..

— O eskidendi, şimdi dört katlı apartman yapıyoruz!...

— Kocacığım şemsiyemin altına gel de ikimiz de ıslanmıyalım!..

Radyonun Başında

Bir radyo var odamda, sevimlidir, ufaktır,
İşim gücüm her akşam onunla oynamaktır:

Ankarayı işitmez, çünkü yakındır bize,
Duymaz Amerikayı, çünkü bizden uzaktır!

Dolaşırım yakınla uzağın ortasında,
Yolumda her memleket bir adımlık konaktır.

Koltukta hem dinlenir, hem dinlerim cihanı,
Bütün gün çalışana gece dinlenme haktır:

Pariste komediler, Berlinde haileler,
Londrada dramlar artık kucak kucaktır.

Bazı gelir Peşteden Çigan orkestrası,
Kırımın türküleri kalbimde bir bıçaktır.

Parazitler senfoni çalmıya başlayınca,
Radyom, artık, başımda patlıyan bir kabaktır!

O zaman İstanbula dönerim bir adımda,
Nerdeyse Mesut Cemil karşıma çıkacaktır!.

Belli ayak sesinden Spikerin geldiği...

Bu, radyo tarihine girecek bir ayaktır!

Arkasından duyulur Rifatın baygın sesi,
Okuduğu şarkılar takdire müstahaktır.

Münir Nurettinin de, bülbül mü, kanarya mı,
Kıvrak edası gibi sadası da kıvraktır.

Hele bir tane var ki, adını siz söyleyin,
Kendini bilmem ama sesi cıyak cıyaktır,

Belma'nın sesi bence bugün sesten ziyade,
Bir bahar rüzgârile inliyen bir yapraktır.

Bayan Safiye'nin de ateş saçan nefesi,
Yerli antrasitle tutuşmuş bir ocaktır!

Radyonun demirbaşı Bayan Vedia Riza,
Gece mehtaba karşı iç çeken bir İshaktır...

Bunların hepsi yalnız o garip şarkıları,
Nereden bulup söylüyor? Bana bu bir meraktır!

Çamdeviren

Kulaktan... ...kulağa

MEMURLAR ARASINDA

İki fakir memur tramvayda konuşuyorlardı:

— Şimdi bilet parası çıkarmak için cüzdanını açtığım vakit içinde yüz liralık bir kâğıt bulsan ne dersin?

— Ne diyeceğim. Yanlışlıkla başkasının ceketini giymişim derim.

GÖZ ISIRMASI

İki serseri arasında:

— Şu karşıdaki adam sana nekadar dikkatli bakıyor.

— Yürü, aldırma.

— Seni mutlaka tanıyor.

— Yürü dedik. Beni tanımaz, sırtımdaki pardesüsünü gözü ısırır gibi oluyor.

AĞIZ VE KAFA

Geçen gece bir misafirlikte idik. Bir bayan arkadaşlarından birini uzun uzun çekiştirdikten sonra:

— Ben böyleyim, dedi, düşündüğümü söylerim.

Kocası sinsi bir tebessümle:

— O halde nasıl oluyor da hiç durmadan saatlerce konuşabiliyorsun iki gözüm? dedi.

İZDİVAÇ VE AŞK

Baba kızına nasihat veriyordu:

— Evlenmek istediğin genci ben de beyenmiyor değilim. Güzel, tatlı, şık bir çocuk... Ahlâkının da fena olmadığını zannediyorum. Fakat aylığı altmış liradan ibaret.... Düşün, altmış lira ile bir ay nasıl yaşanır...

Kız cevap verdi:

— Bir aydan ne olacak babacığım? Göz yumup açıncıya kadar geçer. Sevdiğimin hatırı için bir ay sıkıntıya katlanmıya razıyım.

TEREDDÜT

Erkek — Sevgilim. Doğum günün için sana parlak bir hediye satın almayı düşündüm. Fakat güzel bir bilek saati ile bir yüzük arasında uzun müddet tereddüt ettim.

Kadın — Nihayet hangisinde karar kıldın.

Erkek — Tereddütten bir türlü kurtulamadığım için maalesef hiç birini alamadım.

MESLEK

Polis parkta, kanapelerden birine bağdaş kurmuş, gömleğini güneşe tutarak böcek arıyan bir serseriye yaklaştı:

— Sen yine buralarda mısın? dedi.

Serseri cevap verdi:

— Halktan birinin halka mahsus bir parkta oturmasından daha tabiî ne olur?

— Serserilik kanunen yasaktır. Seni götüreceğim.

— Beni sana serseri diye kim söyledi? Çok şükür ben de iş güç sahibiyim.

— İyi ama, ben seni hep burada görüyorum.

— İşimden çıkınca daima burada dinlenmiye gelirim de ondan.

— Peki sen ne iş görürsün?

— Şeker bayramı sabahı bekçinin davulunu taşırım.

AKKUYRUK

Geçenki soğuklarda Beşiktaş taraflarında bir kahvede çay içiyorum. Pos bıyıkları soğuktan âdeta buz tutmuş iri yarı bir adam kahveye girdi; yanımdaki masaya oturdu ve bir çay istedi.

Taliimize çaylar soğuk ve bulanıktı. Fazla olarak üstlerinde tortular, süpürge çöpü gibi çay kırıntıları da yüzüyordu.

Pos bıyıklı adam bardağından bir yudum çektikten sonra:

— Bu ne be evlâdım? dedi.

Kahveci hayretle cevap verdi.

— Çay.

— Bu nasıl çay be çocuğum.

— Nesi var bu çayın... Halis Akkuyruk...

Pos bıyıklı adam güldü:

— Akkuyruk değil, fil kuyruk derler buna be evlâdım.

ZEKÂ MESELESİ

Yukarı kata taşınan yeni kiracılar apartımana bir bomba gibi girmiştiler. Beş küçük oğlan sabahın beşinden akşamın onuna kadar durup dinlenmeden tepiniyorlardı.

Komşular şikâyete başladılar. Salamon boynunu büktü:

— Ne yapalım, dedi, çocukturlar, gürültü ediyorlar. Paramız olup bir halı alabilsek mesele kalmaz.

Alt katta oturan mühendis nihayet dayanamadı. Salamonu bir kenara çekti.

— Al azizim, dedi, sana elli lira bugün bir halı al, odayı döşe. Karım sinirden ölecek.

Salamon sıkılarak teşekkür etti.

Ve öğleden sonra gürültü kesildi.

Apartmanda herkes memnundu. Bir akşam Salamona misafir gittiler. İçeri girince hayretten gözleri açıldı.

Döşemelerde halıya, kilime benzer bir şey yoktu. Tahtalar parıl parıl parlıyordu.

Salamon misafirlerinin hayretini görünce, gülümsedi ve:

— Baktım ki, dedi, halı almak pahalı olacak yumurcaklara birer aba terlik aldım!...

ÇARESİ VAR

Tramvay tevakkuf mahallinde buluştular. Erkek sevgilisinin koluna girdi. Nereye gideceklerini müzakere ederek yürürlerken yağmur başladı. Erkek:

— Gel, dedi, sinemaya gidelim.

— İmkânı yok!

— Neden imkânı yokmuş?

— Gözlerim bozuluyor.

— Ne zararı var şekerim, ben seni sesli sinemaya götüreceğim gözlerini kapayıverirsin.

Papağan

Cenaze Otomobilleri..

Geçenlerde Ankaraya gidip gelen bir dostum anlattı:

Yenişehirdeki Vekâletlerden birinden yürüye yürüye eski şehire dönüyordum. Hariciye Vekâletinin önüne vardığım zaman, karşıdan bir cenaze alayının gelmekte olduğunu görüp durdum ve bekledim. Önde, üç dört yaşında çam ağaçları azametinde çelenkler, daha arkada sıra ile mızıka, tabut, cemaat ve nihayet otomobiller...

Şapkamı çıkararak yolun kenarında durmuştum. Eski mektep arkadaşlarımdan birinin otomobillerden birinde mağmum bir çehre ile oturduğunu gördüm. «Eyvah biçarenin bir şeysi öldü» dedim.

İki gün sonra öğle üzeri Bankaların önünde bir başka cenaze alayile karşılaştım. Bu sakat mevsimde Ankara gibi kocaman bir şehirde bu tabiî şaşılacak bir şey değil! Yalnız arkadaki otomobillerden birinde yine ayni arkadaşın ayni karanlık ve mütevekkil çehre ile oturduğunu görmiyeyim mi?

Ben içimi çektim: «Felâket yalnız gelmez, zavallı arkadaş» dedim.

Ayni gün akşam üstü arkadaşı Hâlde balık pazarlık ederken gördüm ve «aç yeri başka, acı yeri başka» diyen meşhur atalar sözünü hatırladım.

— Nasılsın? Ne yapıyorsun? Ne haldesin?

— Görüyorsun ya, balık alıyorum. Sen neye öyle mahzun görünüyorsun?

Şaşırdım: — Felâketini öğrendim de ona mahzun oldum, dedim.

O omuzlarını silkti: — Adam sende. Ben kanaatkâr adamım. Buna da eyvallah. Geçinip gidiyoruz...

— Vefat edenler kimlerdi?

— Ne bileyim ben?

— Nasıl bugünlerde iki gün ara ile senin yakınlarından iki kişi ölmedi mi?

— Aman, Allah esirgesin kardeş. Öyle bir şey yok.

Geniş bir nefes aldım:

— Peki ama ben seni bir gün ara ile otomobilde bir cenaze peşinde gidiyor gördüm.

Arkadaş gülmiye başladı:

— Yol üzerinde durursan aşağı yukarı beni her gün ayni vaziyette görebilirsin.

— !!!???.

— Birader Cebecinin en sonunda, mezarlığa yakın bir ev tuttum. Ucuz fakat uzak. Aşağı yukarı her gün öğle saatinde Hacıbayram camisinden Cebeciye bir cenaze alayı gidiyor... Tanıdık davetliler için sekiz on araba ayırmak âdettir... Bunlardan birine biniyorum, besbedava öğle yemeğine gidiyorum.

Yengeç

— Bizim refikanın heykelini de yapmışlar...
— Nereden anladın?.
— Süpürge sopasından!..

— Hiç fırtınaya tutuldun mu?.
— Hayır, evli değilim!...

Kadın — Kış günü, böyle sıcak
yor musun?..
Erkek — Tabii güzelim.. aklımd

Hangisi doğru..

İkisi de resime meraklı idiler. Louvr müzesini geziyorlardı. Müzede eski tabloları kopya eden iki genç ressama raslayıp selâmlaştılar. Başka bir salona girince münakaşa edecekleri tuttu. Birisi:

— Uzun boylu oğlan, muktedir ressamdır, diye lâf açtı. Öteki:

— Hayır, kısa boylusu daha kıymetlidir. Hem bunda şüphe yok çünkü bugüne bugün Lejiyon donör nişanı verildi kendisine, dedi.

Uzun boylu ressamı takdir eden, omuzlarını silkerek:

— Vız gelir bana Lejiyon dönör, diye cevap verdi, Rafaelin de Lejiyon dönörü yoktu ama iyi ressamdı.

FA

Sevgilim!.. Ne derdin var?. Sıkılıyor mu
Seni eğlendireyim ey gönlümün sahibi!..
Mektep hayatımızı yeniden tatmak için,
Gel, derse çalışalım biz iki çocuk gibi!...

*

Okadar uzak durma, sokul yanıma şöyl
İlk önce başlıyalım biz «musiki» dersind
Kadınım!.. Haydi bana güzel bir şarkı
Biraz ahenk kapayım senin baygın sesin

*

Yeşil gözlüm!.. Kapıldım sonu yok bir h
Seninle çalışırım gece olsa da yarı!..
Fakat ben daha çabuk öğrenirdim «hend
Biraz meydana çıksa vücudünün hatları!..

*

arda otururken hiç çıplakları düşünü-

ensin!..

TEZİ

Bu ders kolay değildir, iyi öğrenmeliyiz,
Bana biraz yardım et, sınıfımı geçeyim!..
Aksi tesadüf bu ya, belki sorar mümeyyiz:
Omuz başlarındaki «küre» leri ölçeyim!..

*

Sevgilim!.. İmtihandan gözlerim neden yılsın,
Ben inandım birinci çıkacağıma kalben!..
Haydi, güzel göğsünde gür saçların dağılsın,
Onları tel tel örüp «elişi» yapayım ben!..

*

İstikbali kazandık, düşünmeyiz yarını,
Böyle çalışkanların tasa, keder nesine?..
Ey hayat arkadaşım!.. Uzat dudaklarını,
Bir buseyle başlanır aşkın alfabesine!..

Necdet Rüştü

— Vay canıma bizim yatağa yeni çar şaf yaymışlar!...

Haber Verecek

Kılıbık olduğunu bilmiyen yoktu. Fakat kendisi her kılıbık gibi bu tarafını saklamıya çalışırdı.

Bir gün ahbaplarımdan birini ziyarete gitmişti. Karısı yanında değildi. Bir müddet gözü saatte oturdu. Tam kalkacağı zaman bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıya başladı.

Etraftan:

— Bu havada kovulan sokağa çıkmaz, bekleyin yağmur dinsin dediler.

Boynunu bükerek:

— Haklısınız, dedi, fakat gidip karıma haber vereyim de öyle...